

ROZLÚČKA

Lišiak zažil so Stromáčikom množstvo pekných zážitkov. Posledný ich rozhovor ho však veľmi vyrušil. „Čo tým myslíš? Akože tu už nebude?“ vírili sa mu myšlienky, keď prichádzal ku starému dubu, kde býval Stromáčik. „Lišiak, kamarát môj, tento les sa čoskoro zmení. Nikto z nás tomu nedokáže zabrániť. Odprevaď ma, prosím, ku jazierku?“

Sojka zbierala novinky z lesa, kde sa len dalo. Posledná informácia ňou otriasla. Na tomto mieste postavia ľudia lyžiarske stredisko. Stromy vyklčujú, osadia množstvo stožiarov a postavia rozličné budovy. Ak si spomínate na pilčíkov, ktorí pilili stromy a jazveca to skoro stálo život, tak toto bude oproti tomu úplná katastrofa. „Musím bezodkladne informovať Stromáčika! Ale kde je? Teraz ho budeme najviac potrebovať!“ „Zaľeť ku jazierku. Tam nás zavolať,“ odrazu zaznel niečí hlas.

Stromáčik čakal na svojich kamarátov pri brehu jazierka. Vietor sa pohrával s lístkami v jeho vlasoch, akoby aj on vedel, že prichádza chvíľa, ktorú nemožno zastaviť, pretože z diaľky sa už ozýval rachot áut, strojov, píl a bagrov. Zvieratká stáli okolo neho celkom potichu. Ani sojka, ktorá inokedy vždy našla trefné alebo aspoň hlasné slová, teraz nepovedala nič. Lišiak sklopil oči, diviakov nervózne ryl kopytom do zeme, veverička si pritískala labky k hrudi a sýkorky sedeli tak blízko pri sebe, až vyzerali ako jeden malý chumáčik.

Stromáčik sa na nich dlho díval. Na každého zvlášť. Akoby si chcel zapamätať všetky tváre, všetky oči, všetky ušká, krídelká, labky aj tykadlá. Potom ticho prehovoril: „Priatelia moji, viem, že by ste chceli, aby som zostal. Aj ja by som chcel ešte veľakrát ráno zobúdzdať na štebot vtákov. Chcel by som cítiť vôňu húb po daždi, mäkkosť machu, smiať sa s vami na čistinke a počúvať, ako potok zurčí a lístie v korunách stromov šumí. Lenže ja som duch lesa. Kým les žije, môžem žiť aj ja. Keď však les zmizne, jeho duch sa vytratí tiež. Rovnako tak príbehy, ktoré sa ešte len mohli odhrať, či úkryty, vône a cestičky, ktoré poznali len zvieracie labky.“

Kamaráti sa zachveli. Sojka otvorila zobák, akoby chcela protestovať, no Stromáčik jemne zdvihol ruku, aby ju utíšil. „Nebuďte

smutní a nehnevajte sa. Ani na mňa, ani na vietor, ani na čas. Hnev je ťažká záťaž na ceste, ktorá vás čaká. Bol by som rád, keby ste si z nášho lesa odnášali niečo omnoho dôležitejšie. Spomienku a nádej. Pamätajte si, čo vás tento les naučil. Že silný nie je ten, kto stojí sám, ale ten, kto má okolo seba kamarátov alebo pomôže slabšiemu. Že aj najmenší tvor môže všetkým ukázať správny smer. Že priateľstvo môže vzniknúť aj tam, kde bol kedysi strach. Že domov nie je samozrejmosť, ale dar, o ktorý sa treba starať. Vy to už viete. Pochopili ste, že v lese nežije každý sám pre seba. Korene držia pôdu, pôda drží vodu, voda živí stromy, stromy chránia hniezda, hniezda nesú spev a spev pripomína, že dané miesto je plné života. Takto je pospájané všetko so všetkým. Tento les zaniká, ale vysadil som pre vás nový les.“

Kamaráti zdvihli hlavy a Stromáčik pokračoval: „Je to ešte iba mladý les. Jeho kmene nie sú silné, jeho koruny nepoznajú silné búrky. Ale žije. Čaká na vás. Bude potrebovať vašu trpezlivosť, odvahu a starostlivosť. Rovnako tak vaše dobré skutky, pomoc slabšiemu, odpustenie, priateľstvo, spomienky a skúsenosti, ktoré si nesiete v sebe. A možno raz, keď človek príde do vášho lesa a zastane celkom potichu, začuje váš

smiech, v zurčaní potoka spozná vaše hlasy a v tieni stromov ucíti, že dané miesto niekto miluje ako svoj domov. Takému človeku odkážte, že ľudia nemusia byť nepriateľom lesa, ale môžu byť jeho ochrancami. Môžu sadiť, čistiť, chrániť a žiť tak, aby neubližovali iným. To bude znamenať, že moja snaha nebola márna. Kamaráti, pri mojom dube som vám zanechal čarovný kameň, ktorý vás privedie k tomuto novému miestu.“

Potom sa Stromáčik zadíval ponad jazierko. Hladina bola pokojná a odrážala nebo, akoby v nej ležal celý svet. „Nastal môj čas. Ani vy sa nezdržujte pri tom, čo sa rúca. Zachráňte to, čo ešte môže žiť aj naďalej. Kým vám bude na lese záležať, kým budete chrániť slabších, kým budete sadiť nové stromy, dovtedy zo mňa niečo v tomto svete zostane. Nie vo vzduchu. Nie v kameni. Nie v rozprávke. Ale vo vás.“ Stromáčik vykročil na hladinu jazierka. Voda pod jeho nohami sa nerozčeriła, ale jemne rozžiarila.

Jeho telo začalo blednúť, akoby sa z neho stával ranný opar. Lístky v jeho vlasoch sa premenili na drobné zelené iskierky, ktoré vietor odnášal k nebu. Ešte raz sa obrátil ku svojim kamarátom a poslednýkrát sa usmial: „Choďte proti prúdu. Tam, kde pramení voda, sa začína písať nový príbeh.“ Po tejto rozlúčke sa rozplynul. Nie náhle, ale ako pieseň, ktorá doznieva ešte dlho po tom, čo ju už nikto nespieva. Chvíľu bolo ticho. A potom sa kameň pod starým dubom rozžiaril.

